

Τα παιχνίδια του Φλεβάρη

Κόκκινη κλωστή δεμένη...

Όταν γεννήθηκε ο Φλεβάρης, ο αδερφός του ο Γενάρης του έκανε δώρο ένα μπαλάκι από χιόνι.

-Τρώγε να μεγαλώσεις, για να μπορείς να παίξεις με τον αδερφό σου, του έλεγε κάθε τόσο η μαμά του. Μόλις μάθεις να τρέχεις, θα παίξετε χιονοπόλεμο, κυνηγητό και κρυφτό.

Ο Φλεβάρης, ωστόσο, αργούσε να μάθει να τρέχει. Ούτε να περπατήσει καλά καλά δεν μπορούσε. Το γιατί δεν το είχε προσέξει κανείς στην αρχή. Έπειτα, πρώτος το παρατήρησε ο πατέρας του, ο Χειμώνας.

-Γυναίκα, είπε στην Παγωνιά. Το παιδί μας το δεύτερο θαρρώ πως γεννήθηκε λίγο κουτσό. Να δεις που δε θα μπορέσει να τρέξει ένας μήνας κανονικός...

-Να φωνάξουμε γρήγορα ένα γιατρό!, ανησύχησε η Παγωνιά. Να φέρουμε τον καλύτερο!

Έτσι, ο Χειμώνας φώναξε τον πατέρα του, γιατί όλος ο κόσμος ξέρει πως ο πιο καλός γιατρός είν' ο Χρόνος.

-Μην ανησυχείτε, είπε ο παππούς Χρόνος, σαν είδε του Φλεβάρη τα πόδια. Ο Φλεβάρης μπορεί να είναι λίγο κουτσός, αλλά δε θ' αργήσει να μάθει να περπατάει. Κι αν δεν μπορέσει να τρέξει όσο οι άλλοι, ε, δεν πειράζει... Έχει άλλα χαρίσματα. Γεννήθηκε για να κάνει τον κόσμο να χαίρεται και να ναι κι ο ίδιος ευτυχισμένος!

-Κυνηγητό και κρυφτό θα μπορεί να παίξει;, ρώτησε ανήσυχος ο Γενάρης.

-Θα μπορεί!, βεβαίωσε ο Χρόνος. Μόνο που θα παίζει αλλιώς όλα τα παιχνίδια.

Ο Φλεβάρης δε γινόταν, βέβαια, να τρέξει, έτρεχε όμως η σκέψη του. Κατάλαβε, λοιπόν, τι συλλογιζόταν ο αδερφός του και είπε:

-Θέλεις να παίξουμε χαρτοπόλεμο αντί χιονοπόλεμο;

-Δηλαδή;, δεν κατάλαβε ο Γενάρης.

-Θα δεις, έκανε κείνος όλο μυστήριο. Και φώναξε τον Άνεμο που περνούσε απέξω.

-Ε, φίλε, του είπε. Μπορείς να μας κάνεις μια χάρη;

-Οουουου!, σφύριξε ο Άνεμος με χαρά.

-Μας χρειάζονται χρωματιστά χαρτιά, εξήγησε ο Φλεβάρης.

Σε λίγη ώρα το σπίτι του Χειμώνα και της Παγωνιάς είχε γεμίσει με λογής λογής πολύχρωμα χαρτιά.

Ο Φλεβάρης δεν μπορούσε, βέβαια, να παίξει όσα παιχνίδια χρειάζονταν τρέξιμο, μπορούσε όμως να σκαρώσει εύκολα παιχνίδια που χρειάζονται φαντασία. Πήρε, λοιπόν,

ένα ψαλίδι με μύτες στρογγυλεμένες, για να μην τρυπηθεί, κι έκοψε από τα χαρτιά ένα σωρό χάρτινες κορδέλες. Ύστερα, βάλθηκε να κόβει μια μια τις κορδέλες σε μικρά μικρά κομματάκια. Όταν γέμισε με τα χαρτάκια δυο μεγάλες σακούλες, άφησε στην άκρη όσες κορδέλες περίσσεψαν και είπε στον αδερφό του:

-Έτοιμοι για χαρτοπόλεμο!

Ο Γενάρης κατάλαβε στη στιγμή πως παίζεται αυτό το παιχνίδι.

Πήρε, λοιπόν, τη μια σακούλα, έδωσε στον αδερφό του την άλλη κι άρχισαν να ρίχνουν ο ένας στον άλλο χούφτες χούφτες χαρτάκια πολύχρωμα. Κι έγινε ένα παιχνίδι τόσο τρελό, με τόσα γέλια και τέτοιες φωνές, που ξεσηκώθηκε ο κόσμος στο πόδι.

-Τι φασαρία είν' αυτή;, παραξενεύτηκε ο Χειμώνας, που ήταν με την Παγωνιά στο εργαστήρι τους κι έφτιαχναν κρύσταλλα για την πλάση.

-Πάω στο σπίτι να δω τι τρέχει, σηκώθηκε η γυναίκα του ανήσυχη.

Όταν αντίκρισε το σπιτικό της η Παγωνιά, παραλίγο να λιποθυμήσει.

-Εγώ φταίω!, φώναξε ο Φλεβάρης. Δική μου ιδέα ήταν ο χαρτοπόλεμος!

-Όποιος και να το σκέφτηκε, απάντησε η Παγωνιά, εγώ ένα ξέρω: πως πρέπει να καθαρίσετε αμέσως το σπίτι, για να μη σας τις βρέξω. Όταν γυρίσω από τη δουλειά μου, θέλω να λάμπει ο τόπος.

Ο Φλεβάρης φώναξε πάλι τον Άνεμο, που περνούσε απ' έξω.

-Ε, φίλε! Μήπως μπορείς να ρθεις να μαζέψεις τις κορδέλες και το χαρτοπόλεμο που έχουμε σκορπίσει στο σπίτι;

-Οουουου!, έκανε ο Άνεμος πρόθυμα.

Τέντωσε, λοιπόν, ο Φλεβάρης την πόρτα και τα παράθυρα, για να μπει ο Άνεμος απ' όπου τον βόλευε περισσότερο. Έτσι, ο Άνεμος μπήκε από τα παράθυρα, στέγνωσε τις κορδέλες και το χαρτοπόλεμο, τα μάζεψε όλα καλά καλά και τα έβαλε στις μεγάλες του τσέπες. Ύστερα βγήκε από την πόρτα σφυρίζοντας ευχαριστημένους, που είχε βοηθήσει τους φίλους του. Μόνο που ξέχασε πως οι τσέπες του ήταν αέρινες. Έτσι, μόλις βγήκε στο δρόμο, ξαμολήθηκαν οι κορδέλες και ξεχύθηκε ο χαρτοπόλεμος κάτω στη γη!...

-Πάει, τρελάθηκε ο κόσμος, γυναίκα!, είπε στην Παγωνιά ο Χειμώνας, που είδε από το εργαστήρι τους τι γινόταν. Οι άνθρωποι, κάτω στη γη, στολίζουν τους δρόμους και τις πλατείες τους με κορδέλες και γεμίζουν τον κόσμο με χαρτοπόλεμο!...

-Θα πεταχτώ ξανά μια στιγμή ως το σπίτι, μουρμούρισε εκείνη, σίγουρη πως οι γιοί της κάτι πάλι θα είχαν σκαρώσει.

Τα δυο αδέρφια, που χάζευαν από το μπαλκόνι του κρυστάλλινου σπιτιού τους τα κατορθώματα του Ανέμου, όταν είδαν την Παγωνιά να έρχεται αγριεμένη, κοκάλωσαν!

-Τώρα θα μας τις βρέξει, φοβήθηκε ο Γενάρης. Πρέπει να τρέξουμε να κρυφτούμε...

Ο Φλεβάρης, βέβαια, δε γινόταν να τρέξει για να κρυφτεί, ο νους του όμως έτρεχε διαρκώς στο παιχνίδι. Είπε λοιπόν:

-Εγώ λέω καλύτερα να παίξουμε ένα κρυφό αλλιώτικο, που το σκέφτηκα τώρα δα.

-Τι σόι κρυφό;, ρώτησε δύσπιστα ο Γενάρης.

-Έλα μαζί μου και μη ρωτάς, είπε ο Φλεβάρης όλο μυστήριο.

Βγήκαν λοιπόν, από την πίσω πόρτα και μια και δυό πήγαν στο σπίτι του παππού τους, του Χρόνου.

-Μπα! Καλώς τα εγγόνια μου, ξαφνιάστηκε ο Χρόνος. Πως από δω;

-Παππού, μας αφήνεις να μπούμε στην αποθήκη σου;, ρώτησε ο Φλεβάρης.

-Τι να κάνετε στην αποθήκη μου;, έσμιξε τα φρύδια ο παππούς.

-Θέλουμε να βρούμε παλιές φορεσιές, από εποχές περασμένες, να παίξουμε ένα κρυφό διαφορετικό, του εξήγησε γελαστός ο Φλεβάρης.

«Καλά το έλεγα εγώ πως αυτό το παιδί θα παίζει αλλιώτικα όλα τα παιχνίδια και θα ναι πάντα χαρούμενο», συλλογίστηκε ο παππούς. Ξέσμιξε, λοιπόν, τα φρύδια και είπε:

-Σας αφήνω. Ορίστε και τα κλειδιά.

Σε λίγη ώρα ο Φλεβάρης βγήκε από την αποθήκη μασκαρεμένος με τα ρούχα του Καλοκαιριού. Κι ο Γενάρης με τα ρούχα του Φθινοπώρου!

-Τι σας έπιασε και μασκαρευτήκατε;, παραξενεύτηκε ο παππούς.

Όταν του είπαν τι έγινε με τα χαρτιά και πως γέμισε ο κόσμος κορδέλες και χαρτοπόλεμο, γέλασε ο Χρόνος και είπε:

-Έγιναν όλα όπως έπρεπε! Το έλεγα εγώ πως ο Φλεβάρης θα κάνει τον κόσμο χαρούμενο. Πάμε τώρα στη μάνα σας, και μη φοβάστε! Δεν πρόκειται να σας τις βρέξει, έτσι το λέει... Η Παγωνιά, άλλωστε, δεν είναι η Βροχή...

Ξεκίνησαν λοιπόν κι οι τρεις, χωρίς να θυμηθούν να κλείσουν την πόρτα της αποθήκης.

Ο Άνεμος, που έψαχνε από ώρα να ξαναβρεί τους φίλους του, σαν είδε την αποθήκη του Χρόνου ανοιχτή, μπήκε να ρίξει κι εκεί μια ματιά.

-Οουουου!, έκανε σαν είδε τις παλιές φορεσιές. Τι πολλά και παράξενα ρούχα! Σίγουρα δεν τα χρειάζεται κανείς πια, για να είναι εδώ πεταμένα. Ας τα πάω στους φίλους μου να παίξουμε.

Σήκωσε, λοιπόν, όλες τις παλιές φορεσιές, τις έβαλε στις θεόρατες τσέπες του κι έφυγε σφυρίζοντας ικανοποιημένος. Μόνο που ξέχασε πάλι πως οι τσέπες του ήταν αέρινες και, μόλις βγήκε στο δρόμο, του έπεσαν όλες οι φορεσιές κάτω στη γη.

Όταν τις βρήκαν οι άνθρωποι, σάστισαν στην αρχή. Έπειτα, όμως, φόρεσαν ο καθένας από μία κι άρχισαν να χορεύουν και να γλεντούν.

Ο Χρόνος σταμάτησε κι άρχισε να χαζεύει κι εκείνος το πανηγύρι στη γη. Τόσο, λοιπόν, του άρεσε, που πήρε τα εγγόνια του, μασκαρεμένα όπως ήταν, και κατέβηκαν στη γη, για να γλεντήσουν παρέα με τους ανθρώπους. Και θα έμεναν στο γλέντι ως το βράδυ, αν ξάφνου δε θυμόταν ο παππούς Χρόνος πως περίμενε από ώρα σε ώρα τη θυγατέρα του.

-Ποπό!, έκανε. Πρέπει ν' ανέβουμε στη χώρα μας γρήγορα! Όπου να ναι θα έρθει να μου κάνει επίσκεψη και θα τα βάλει πάλι μαζί μας. Πρέπει να της μηνύσουμε πως το σπίτι θέλει σιγύρισμα! Πρέπει να τρέξουμε!

Ο Φλεβάρης δε γινόταν, βέβαια, να τρέξει. Δεν ξεχνούσε, ωστόσο, πως είχε ένα φίλο που μπορούσε να τους συντρέξει σε δύσκολη ώρα. Έτσι, φώναξε πάλι τον Άνεμο, του σφύριξε στ' αυτό τι ζητούσε, κι εκείνος του έφερε γρήγορα χαρτιά, κορδέλες, σπάγκο κι ένα ψαλίδι. Και τότε ο Φλεβάρης έφτιαξε στη στιγμή ένα μεγάλο χαρταετό με ουρά φουντωτή κι έγραψε πάνω ένα μήνυμα για τους γονείς του.

-Μπορείς τώρα να τον σηκώσεις ψηλά τον χαρταετό μου;, είπε στον Άνεμο.

-Οουουου!, έκανε ο Άνεμος και πήρε μαζί του το χαρταετό στον αιθέρα.

Έτσι η Παγωνιά, που έψαχνε ακόμα για τα παιδιά της, είδε το χαρταετό, διάβασε το μήνυμα και κατάλαβε πως οι γιοί της ήταν καλά. Σκέφτηκε ακόμα πως ο Φλεβάρης της, που δε γινόταν να τρέξει, σίγουρα εκείνος είχε φτιάξει κάτι που να πετάει. Φόρεσε ύστερα τα γυαλιά τα κρυστάλλινα που είχε για μακριά και ξαναδιάβασε προσεχτικά το μήνυμα που ήταν γραμμένο στο χαρταετό, για να βεβαιωθεί πως δεν έκανε λάθος.

Το μήνυμα του Φλεβάρη έλεγε:

«Ο Γενάρης κι ο Φλεβάρης πέρασαν καλά.

Ο Χρόνος γυρίζει.

Ετοιμαστείτε! Έρχεται η Άνοιξη!»

ΛΟΤΗ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ-ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ